

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

політична, економічно-суспільна й літературна газета.

Ціна примірника
6 сот.
На провінції
8 сот.
В занятих територіях 4 коп.

Виходить щодня ране
крім понеділка.

Умова передплати у Львові:

На рік	12— К.
„ на шість місяців	7— „
„ на чотири місяці	5— „
„ на три місяці	1-80 „

В країні й державі:

На рік	34— К.
„ на шість місяців	12— „
„ на чотири місяці	9— „
„ на три місяці	2-40 „

За границею:

В Німеччині	28 мар.
В Америці	3 дол.
В інших державах	40 фр.

Рекламам візьми від початку оплати. Рукописи приймаються тільки опісля, а звертається тільки за допомогою і застереженнями. — „Українське Слово“ продається всім біля поштового відділу.

Адреса редакції, адміністрації й експедиції:
Львів, ул. Руська 2.

Ціна оголошень:

За оголошення чисельно за односторонню стрічку або її місце 40 сот. Надіслане 1 К. за стрічку, а в оповістках 60 сот., в редакційній частині 1 К. Повідомлення про вітання, заручини і т. д. 1-30 К. за стрічку, найменше 4 К. Дрібні оголошення за слово 6 сот., найменше 50 сот. Слова товстими або розстріляними друком чисельно подвійно. Статті оголошення за окремою умовою. — За зміну адреси платити 1-50 сот.

Похорони Івана Франка.

На кладбищі.

Величавий похід, перепливши головними улицями міста, ледви коло восьмої добився до цвинтарної брами. По дорозі хор „Бояна“ співав похоронні пісні.

На кладбищі довкола гробу зібралася близько 5-тисячна юрба. По скінченні відправи, промовив перший професор Др. Олександр Колесса:

Стоїмо в великих днях над могилою, до якої не заросте народна стежка.

Не можуть поклонитись нині тій могилі ті, що відділені нині огненним кордоном гуртують ся коло великої могили над Дніпром.

З тим глибшою почесною клонить ся перед сею новою народною могилою Україна Австрійська.

З жалем великим і болем віддав Тобі працьовитий поклін Наукове Тов. ім. Шевченка як своєму духовому Керманичеві.

При гаморі боротьби, при зойках конання і окликах перемоги, при відблиску пожегарів, в незвичайнім Рембрантівським світлі виростає перед нами в цілій своїй величині статуя одного з найкрасніших Синів України.

Його могила станула на границі двох епох історії нашого народу: між добою важких зусиль, щоби оживити і піддержати організм поневоленої нації а незнаючою ще, сумерком сповитою, в крові тепер родженою будучністю.

До історичної бувальщини свого народу відносився як до історичної критично. Старав ся її відтворити, освітити промінем науки і своєї крилатої уяви. Сучасність він творив цілою силою свого духа і своєї невмирущої енергії. А для будучини промовував він дорогою, зливав її своїм потом і кров'ю свого серця та вірив твердо, що підуть нею щасливіші від нас покоління.

Лежить перед нами розбита золотострунна ліра, з якої звеніла і ніжна мелодія любові і свистав бич сатири та пліла могутня Тіртева пісня.

Розплив ся у всесвіт багатий духовий організм наділений буйною уявою і глибоким чуттям і бистрим, критичним умом. Свій рівнобіжник має він хіба у великих Гете.

До нього зближує ся Франко і шириною світогляду і основністю наукових дослідів і універсалізмом своїх тем та видвигнутих у них вселюдських питань.

Не дозволила Франкові підняти ся зовсім на Гетову височину лише злиденна доля, що поставила його не у панських хоромах, поруч королівських палат, але під сільською стріхою і серед бідного, пониженого, повного терпіння, українського народу, в тяжкій критичній фазі його суперечних кристалізаційних стремлень, серед процесу перетворення етнографічної маси в живу націю.

„Україно, моя сердечна нене,
Не лай мене, стражденна, незабута,
Що не дало мені жити злиденне
Того, що ждати Ти могла від мене“.

— немов усprawедливлював себе поет не в міру скромно.

Звідси плывуть і його еготичні, особисті терпіння і відрухи розпучливої боротьби із спізненими в своїм духовім розвою прихильниками культурних та суспільних пережитків; звідси плыве та струя індивідуального болю, незвісна у німецького Гейне, спокійного, зрівноваженого, перенятого лиш вселюдськими стремліннями і зворушеннями, сильного, цілого чоловіка.

Стати цілим, світлим і діяльним чоловіком, се було одно з найосновніших стремлень Франка.

Лиш хто любить, терпить,
В кім кров живо кипить,
В кім надія ще діє,
Кого бій ще манить,
А добро веселить,
Той цілий чоловік.

То-ж сли всю життя путь
Чоловікові цілим
Не прийде тобі бути,
Будь хоть хвиличку ним.

Як одну з головних задач цілого чоловіка зважав він, щоб

Піт і кров до людськості скарбниці
До поступу будови докладати,
Добра собі в добрі усіх шукати.

Тою дорогою сформувала ся у Него суспільно-громадянська ідеологія, скрісталізована найкрасше в його знаменитих „Каменярах“, та в апострофі до „Розума-бистроума“:

Порви пута віковії, що скували думку людську!
Двигни з під тьми люд робучий,
Розхитай в нім ясні думи, розрости бажання
[волі,
Виплекай братерську згоду, поєднай велику
[силу,
Щоби разом дружно стала, щастя волі до-
[бувала.

Сему могутньому внутрішньому розказови, за якого голосом ішов він у своєму житті, стояв на перешкоді і сучасний устрій суспільний і духовий незрілість його оточення.

Боротьба і з сими перешкодами, що загрожувала йому не раз до тюрми, ще більше розвивала у нього та зміцнювала вродженого йому бунтарського, свободолюбного духа.

Боротьба для людського добра, се його живло.

„Люди, люди, я ваш брат
Я для вас рад жити,
Серця свого кровю рад
Ваше горе змити.
А що кров не може змити,
Спалимо огнем то!
Лиш боротись, значить жити...
Vivere memento!“

Се енергічне Vivere memento додає йому сил зносити ті болючі удари з боку своєї суспільності, що не раз прибивали його до землі і ранили до крові.

Важке ярмо твоє, мій рідний краю.
Не легкий твій тягар,
Мов під хрестом, під ним я упадаю.

Та поет не зневірив ся, не проклинав, а благословив своїх кривдників, випростовується і з гирким докором та глибоким жалем бажав рідному народові,

Щоб з горя й голоду не бігли геть від тебе
Твої найліпші сини,
Щоб сіваців твоїх їх власне покоління,
На глум не брало і на сміх,
Щоб монументом їх не було те каміне,
Яким в відплату за плодоче насіння
Ще при житті обкидувано їх.

Категоричний імператив громадянської служби і віра в хосенність своєї невсипущої діяльності велить йому, узброєному в широке знання європейської літератури і науки, будувати тверді підвалини рідної культури та присвоювати своєму народові найкрасші вицвіти вселюдського духа.

Його наукові праці з обсягу історії, літератури і фольклору, повні нових вислідів, освітлені бистрим, критичним умом, кермовані строго научними методами, окрілені легкою живою, пластичною формою, здобували йому широкий розголос в найповажніших кругах учених цілого культурного світа, підносячи рівночасно і повагу Наук. Товариства ім. Шевченка і культурний рівень і престиж нашого народу. Він випровадив нашу науку і літературу на широкий, європейський шлях.

Своєю піснею і своєю працею збудував собі Франко нерукотворний пам'ятник в серцях свого народу.

Пісня і праця великі дві сили,
Ім я до сну бажав служити,
Череп розбитий, як ляжу в могилі,
Ними лиш зможу для правників жити.

Поруч Шевченка найбільший поет українського народу, один з найкрасніших мистців українського слова, поклав він невмирущі заслуги для розвитку української мови, стараючи ся свідомо надати їй всеукраїнський характер.

Українська мова стає під його пером і органом строго наукових дослідів і найвисших летів людського духа і найніжніших відрухів глибокого чуття.

Внутрішня цінність творів його і інших визначних українських письменників, підносить нашу літературну мову на ті незайманні вишини, яких не можна досягнути ані обнизити назвою провінціалізму та діалекту. Свідомо дає поет ворожим теоретикам влучну і сильну репліку.

Діалект! А ми його надишем
Міццю духа і огнем любови,
І нестертий слід його запишем
Самостійно між культурні мови!

Зливши ся своїми науковими дослідями і літературними працями з історичною бувальщиною рідного народу та його сучасним життям,

так тісно, що став одним з головних нервів його серця, переходить він і в практиці і в теорії і в своїх літературних творах від суспільницьких стремлень до ідеології національної, яка підіймає ся до найвищого вершка в його поемі Мойсей.

Він як герой його поеми, зложив на жертвеннику народу сорок літ своєї тяжкої праці.

Все що мав у житті, він віддав
Для одної ідеї,
І горів, і яснів і страждав
І трудив ся для неї.

Як Мойсей, старав ся він вивести свій народ з тяжкої неволі. І хоч дивив ся на поневолене, на понижене і упокорене українського народу, він не тратив віри в його красу будучину та пророкував її могутніми словами:

Народе мій! —
Невже за дармо тільки серць горіло
До тебе найсвятішою любовю
Тобі офіруючи душу й тіло?
За дармо край твій весь политий кровю
Твоїх борців? Йому вже не пишуть ся
У красоті, свободі та здоров'ю?...

Та прийде час і ти з огненним видом
Засядеш у народів вольних колі,
Труснеш Кавказ, впереш ся Бескидом
Покотити чорним морем гомін волі
І станеш як хазяїн домовитий
У своїй хаті і на своїм полі!

Висока хвиля бурливих історичних воєнних подій ще не улягла ся. Ми не знаємо, куда вона занесе човен нашого народного життя. Може бути, що ми стоїмо в передодні хвилі, віщованої поетом. Він як гірський великан, бачив відблиски сонячного проміння, якого ще не видно з низин тяжкого нинішнього положення нашої нації.

З боєм глибоким і жалем важким тратить Тебе, Великий Сину України і працює Тебе моїми устами Наукове Товариство імені Шевченка, якого Ти був наймогутнішою дружиною, його славою. Прощає Тебе Товариство. Просвіта як одного з найкрасших борців за права люду і його широку просвіту. Прощає Тебе Культурна Рада, як одного з Великих Української Культури.

Ти міг сказати до свого народу:

Я-ж весь вік, весь труд тобі дав,
У незломнім завзято,
І підеш ти у мандрівку століть,
З мого духа печатю.

На скрижалях нашої історії і нашої культури виписав Франко огненими словами своє Велике Ім'я. Честь і поклін його пам'яті!

По промові проф. Колесси говорив Др. Михайло Лозинський від української преси, підносячи ту частину Франкової творчості, що найшла свій вислів у публіцистичній діяльності.

З черги промовив сотник Зенон Носковський від Українського Січового Війська. Говорив коротко:

Жалібна Громадо!

Устами моїми працюють востаннє Невтомимого Учителя-Пророка і Великого Вождя Каменярів долі і щастя народу — його духові діти Українські Січові Стрільці, виховані та використані його думками і ідеями, перейняті до глибини душі його животворними словами. Пішли ми у бій сповнити дословно і найточніше його заповіт — пішли з оружем в руках ломити ворожу скалу, щоб промостити шлях народньому щастю.

Хоч ворожа хуртовина налягла на цілу нашу землю та не одному з давних каменярів витрутила знаряд з рук, хоч ворожа скеля придала наше народне життя а чорне гайвороне підняло крик своєї перемоги, хоч сумніви важкою хмарою залягли не одно українське серце, душа Українського Січового Війська вирізняється і стала великим словом нашого мистця і духового Вождя ні на хвилю не попала у зневіру. Чи то в чужій стороні, чи серед снігів і морозів в карпатській ночі, чи серед граду куль, трупів і крові, коли біль пекучий не раз томив тіло — ми не зневірювались, наші серця кріпились надією, що труд наш не згинє безслідно, що гранітна скала ворожа подасть ся перед нашими ударами. Ми віримо в слова Нашого Провідника, Вождя-Каменяря. Серед найбільшого труду і втоми чули ми його віщі слова: „Ми зітремо скалу“.

Працюємо Твоє Тіло, наш Великий Провіднику, — віримо, що Дух Твій і далі буде з нами серед великої праці, важкого труду, який нас жде далі і далі, та тут складаємо обіт, що не станемо в дорозі, поки не зломимо скалу, роздробимо граніт і зрівнаємо правді путь!

По бесіді посла Трильовського говорив відпоручник волинських Українців. Промовляв серед незвичайного зворушення; його голос дрожав, ломив ся. Він сказав:

Ми Українці Волині, висловлюємо свій невимовний жаль з приводу смерті нашого незабутнього поета, учителя і горожанина. Складаємо свою велику пошану перед останками нашого великого патріота, який своїм огненним словом пробудив свідомість у нашій народі і показав йому шляхи до красної будучини. Ми, волинські і взагалі східні Українці пригноблені і збаламучені московським урядом, будучи натхнені проникаючими душою творами нашого незабутнього поета, пізнаємо „яких батьків і чий ми діти“, пізнаємо свою батьківщину і осягаємо давню нами бажану наше самостійне становище. Ми твердо надіємось, що наш народ перейнявши західну культуру на підставі своїх природних духовних багатств встигне стати в ряди найкультурніших народів Європи.

Маємо надію, що наш народ завдяки своїй свідомості стане, як се проречистими словами передсказав поет, самостійним господарем просторів від Бескида аж до Чорного моря і Кавказу.

Опісля промовляв відпоручник з Дрогобиччини п. В. Ратальський.

Від молодіжки виголосив промову п. Федь Федорців.

Від українського жіноцтва говорила п. Оріся Величківна:

І ми жінки клонимо голову перед Тобою великий наш мученику, пророче Мойсею, каменярю, поете української долі.

Клонимо голову перед тим, що простував духови шлях,

що „бажав для скорованих волі,
бажав для нещасних долі
і рівної правди для всіх“.

І ми жінки прийшли у стіп твоєї могили зложити наші серця, нашу найбільше глибоку пошану Тобі, що виступав в обороні всіх пригноблених і зсиджених, що бажав рівних прав для поневоленої жінки.

Своїм життям, своєю 40-літньою працею і боротьбою о визвольну ідею розбив ти скалу заскорушлих та вивів Україну на новий шлях правди, перетворив рабів в свідомий свої цілі та призначення народ.

Пламенні Твої слова запалили в серцях новий огонь, нову віру. Крилате слово облетіло всі закутки України, сміливі думки запалило в молодечих головах і змінило біль у боротьбу на життя і смерть.

А де лише залунав поклик до визволення гинули слізи, сум, нещастя.

Сила родить завзяте
Не ридать, а добувати
Синам долі —

Твоя палка та вітхнена пісня пориває з собою, веде на путь спасення.

Првіт нашої молодіжки, гордість нашої землі Українське С. В., в якого рядках б'ють ся і Укр. жінки, веде Твоя пісня до перемоги за славу долі України.

І в останнє доля закепчувала над Тобою великий наш мученику; в останніх хвилях життя, на склоні віку зазнав борець за волю рідного краю і права людини московського кнута і ярма.

Спи спокійно — Ідея за яку Ти боров ся, жити-ме в наших душах.

Або смерть, або перемога,
Се наш оклик бовбий
До відважних світ належить
Киньмо боязнь навісну
Кров і труд здвигне нам
Нову красу вітчизну.

Промовляв ще дуже гарно п. Микола Ганкевич.

Похорони перетягнули ся далеко поза 9-ту годину.

Последній бесідник кінчив свою промову: над землею стояла вже ніч, а понад цвинтарні могили перелігала тиха ледви чутна мелодія пісні Геніїв ночі:

По боях земного життя,
Чи в повні свіжих сил;
В утомі з довгого путя,
Чи в першій маху крил;
Чи в низ літа склонили скрань,
Чи в серці рай весни, —
Сюди, вандрівче, ти пристань!
Засни! Засни! Засни!

Що земний шлях, що земний бій,
Ненависті і любов?
Тут ніч, тиша і супокій
Без снів і оков.

Тут болю ані втіх нема,
Морозу ні весни,
Тут забуде, спокій і тьма —
Засни! Засни! Засни!

Участь в похоронах.

Цілий похорон робив торжественне та імпульсуюче вражіння. У похоронах нашого співця взяли участь всі класи нашого населення міста Львова, від найвищої інтелігенції до найбідніших. Треба зазначити, що й польська інтелігенція зложила тихе признание нашому ученому та взяла участь в похоронах. На похоронах були: начальний редактор „Kurjer-a lwowsk-ого“ п. Б. Вислоух, проф. др. Ян Каспровіч, посол Ян Стапінський, дир. Д. Тодт, др. Бігеляйзен, п. Половецькі та інші.

Як відпоручники з провінції явили ся на похоронах:

З Дрогобича: п. Юліян Дроздовський, Василь Ратальський і Володимир Криско.

З Станиславова (від гімназії „Бояна“ учительського семінара) пп. дир. Микола Сабат, проф. Гнат Павлюх, др. Олег Целевич, Павло Чайківський, Осип Кассіян і ученики: Микола Сендецький, Осип Слоневський, Олександр Гузар.

З Коломиї: проф. Никифор Даниш.

З Перемишля: проф. Євген Форостина і Володимир Зубрицький.

З Стрия: проф. Гриць Микитяк.

Кондоленційні письма.

З нагоди смерті Франка наспіли на руки виділу Наукового Товариства ім. Шевченка слідуєчі письма:

Последній поклін Твоїм тлінним останкам невтомний каменярю поступу і волі України. Чому лишаєш нас, як-раз тоді, коли прийшла пора з молотом в руках дупати скалу, щоби правда прийшла бодай по наших кістках.

За всі українські Товариства: Комітет Загальної Української Ради.

В імені учительського Збору української гімназії в Коломиї прошу приймати вирази глибоко відчутного жалю та безмежної туги і загибати одного з найкрасших синів України Д-ра Івана Франка, що слушно сказав своєму народові:

„Я-ж весь вік свій, весь труд тобі дав
У незломнім завзято,
Підеш ти у мандрівку століть
З мого духа печатю“.

Проф. Никифор Даниш.

І Ти мученику упав жертвою страдань у боротьбі за волю свого народу.

Змучене Твоє тіло лягає у могилу, а плоди Твого духа поведуть український народ у дальший бій за права свої і цілого людства.

Споживай у темній могилі, а світло Твоїх думок сяй на між нами.

Честь Твому Генієви.

Учительський Збір і учениці ліцея Українського Інститута для дівчат в Перемишлі.

Українська Жіноча Громада міста Станиславова супроводжує враз з українським жіноцтвом соборної України з тяжким сумом і боєм тлінні останки Івана Франка борця за красу долі і духове відродження української жінки Товариство Українських жінок в Станиславові.

Перемишля Народна організація і всі українські товариства іменем цілого українського населення міста і повіта Перемишля висказують свій найглибший жаль з причини смерті великого поета — письменника і борця — мученика за вселюдські і національні ідеї за національні права і за самостійність України та супроводжують з жалем його тлінні останки до сиріймогили з тим пересвідченням, що його безсмертні ідеї жевріти будуть по віки в серцях народу і по його заповіту повстане вільна Україна.

Алиськевич, Авдиківич, Дмоховський, Кормош, Ярема.

Я клоню мою голову перед обличчям мазстату смерті Д-ра Івана Франка, найбільшого борця за Волю України.

Отаман Гриць Косак.

КРАСНЕ. Тлінним останкам Дра Івана Франка до гробу товаришати мої найщиріші бажання, щоб твори геніяльного письменника завели український народ до самостійного українського життя.

Тит Ревакович.

ГІМНД. І геніяльному учителеви і мистцеві, шлю слезні спомини.

Катря Гриневичева.

Перворядна українська цукорня

Д. СТЕЦКОВА

ул. Миколая ч. 7. напроти ц. к. Університету

порукає: морожене, знамениту каву, тіста, чаєвники і десерові цукри. 1—?

(Збірне місце української інтелігенції).

ГМІНД-БАРАКИ. З нагоди втрати найбільшого Поета теперішньої України, важко засумовані пересилаємо вислови нашого тяжкого болю.

Учительство: Гриневичева, Прецівна Ліза, Прецівна Марія, Гуменюк, Смеречанський, Турянська, Стахова, Стасів.

КРАКОВЕЦЬ. Українські Товариства в Краківці: Бесіда, Філія Просвіти, Філія Сільськогосподаря, Філія Жіночої Громади і Читальня Просвіти духом лучать ся, ховаючи Сина України.

І. Кохановський.

ГМІНД-БАРАКИ. Український комітет Пань в Гмінден висказує свій глибокий біль на могилі незабутнього Генія. Ми не клонимо нашого духа в долину, але загриваємо його до праці.

На звеличання пам'яті поета.

В редакції „Українського Слова“ зложив н. Давид Стецьків квоту 500 (пятьсот) корон на стипендійний фонд імени Івана Франка.

Українська громада в Дрогобичі жертвувала тисяч (1000) кор. на школу імени Івана Франка і триста (300) кор. на пам'ятник.

3 Народного Комітету.

Дня 29. і 30. мая с. р. відбули ся кількохгодинні засідання членів тіснійшого Народного Комітету під проводом голови д-ра Костя Левицького. На засіданні дня 29. мая с. р. голова д-р Кость Левицький подав до відома Народного Комітету перебіг нарад Українського Парламентарного Клубу з 5., 7. і 9. мая с. р. і нове уконституоване президії і парламентарної комісії Українського Парламентарного Клубу. В склад президії Українського Парламентарного Клубу ввійшли: як голова: д-р Кость Левицький, як заступники голови: д-р Євген Петрушевич і д-р Євген Левицький, а як секретар д-р Льонгін Цегельський; до парламентарної комісії ввійшли: Лев Левицький і Володимир Сингалевич.

На засіданні Українського Парламентарного Клубу 7 мая с. р. рішено вислати президію Клубу до міністра справ заграничних барона Буяна і обговорити з ним наші загальнополітичні домагання. Виконуючи се рішене явили ся дня 8. мая с. р. д-р Кость Левицький, д-р Євген Петрушевич і д-р Євген Левицький у міністра барона Буяна, з котрим відбули довшу нараду та обговорили всі засадничі домагання в українській справі.

На засіданні Українського Парламентарного Клубу дня 23. мая с. р., на котре запрошено всіх пробуваючих в Австрії членів Клубу, обговорено відносини Українського Парламентарного Клубу і його відпоручників до Загальної Української Ради і рішено не відкликати відпоручників Клубу з З. У. Р., чим признано потребу дальшого її існування.

На тім самім засіданні рішено поробити заходи в цілі створення спільної організації всіх українських парламентарних послів з Галичини і Буковини і українських членів палати панів та уповажнено д-ра Костя Левицького віцепрезидента Юліана Романчука і члена палати панів д-ра Івана Горбачевського до пороблення кроків в цілі переведення в життя сего рішеня.

Опісля обговорено справу партійної преси і рішено вказівки що до трактування актуальних політичних питань теперішнього часу.

На засіданні Народного Комітету дня 30. мая с. р. обговорено наші головні церковно-національні домагання і прийнято до відома заходи президії в сій справі.

Дальше прийнято до відома звіт д-ра Костя Левицького про послідню нараду президії Загальної Української Ради і відпоручника Краєвого товариства господарського „Сільський Господар“ о. Тита Войнаровського з намисником бар. Діллером в справі відбудови краю.

Рішено упросити президію Народного Комітету, щоби в найкоротшій часі подала до відома намисника бар. Діллера наші домагання в справах господарських, язових, шкільних і інших та старала ся о усунення шкідливих для нас заряджень властей.

На тім самім засіданні обговорено основну справу наших початкових політичних організацій і прийнято слідуєче внесенє д-ра Степана Барана.

Народний Комітет приймає до відома дальше існуванє Загальної Української Ради та вважає за річ вказану сотворенє загального парламентарного заступництва всіх українських парламентарних послів Галичини і Буковини та українських членів палати панів для репрезентування наших політичних українських справ, уважаючи при тім дальше існуванє і діяльність Українського Парламентарного Клубу за річ вказану так в інтересі партійним як і загальнонародним.

З Секретаріату Народного Комітету:
Др. Степан Баран.

Світова війна.

Похід Болгар в Македонії.

БЕРЛІН. „Vossische Ztg“ доносить Женеви: Французькі газети доносять з Солуня, що одна болгарська дивізія посунулася вперед, щоб укріпитись в грецьких фабриках коло Кайляра та зайняти Кавалю.

Відкликанє румунського посла з Петрограду.

Букарештенська „Libertatea“ доносить, що румунський посол в Петрограді Микола Діаманді має бути відкликаний. Його підозрівають що приобіцяв Росії різні уступки на власну руку.

НОВИНИ.

— Відзначення Україн. Січових Стрільців і Українських Буковинських Добровольців. За хоробре поведєне супроти ворога одержав найвище похвальне признанє (Signum laudis) старший четар Українських Січових Стрільців Андрій Мельник.

Срібну медалью хоробрости першої степені одержали Українські Буковинські Добровольці: вістун Матій Танасійчук (згинув) і десятник Гетеш Петро.

Срібну медалью хоробрости другої степені одержали Українські Січові Стрільці: старший четар при кінноті У. С. С. Роман Камінський, підхорунжі: Михайло Мінчак, Федь Микуляк і Трофим Янів; та Українські Буковинські Добровольці: десятники Іван Киселиця, Степан Ігнатюк, Еміль Розвадовський; вістуні: Петро Габур, Матей Хмичинський, Танасій Александрук, Андрій Козмацький, Василь Скіпор і Пилип Москалюк; та стрільці: Трифон Бойчук, Лукич Кознюк, Танасій Граб, Олекса Ігнатюк, Іван Углюк.

Бронзову медалью хоробрости одержали Українські Січові Стрільці: підхорунжий Осип Данківський, підфіцери: Василь Беньковський, Семен Лісович, Михайло Кривошинський, стрільці: Дмитро Гаврилюк, Гнат Бандурка, Степан Григорук, Іван Гвідий, Гриць Варшона, Дмитро Микитюк, Михайло Ляшкевич і Антін Пуцалівський; Українські Буковинські Добровольці: вістун Юрій Мартишук, ровіи Онисим Шетрюк, Іван Альман, Дмитро Іватра, Василь Мороз; стрільці: Яким Ігнатюк, Степан Пердей, Федір Моцко, Олекса Гашпар, Степан Литрофан, Онуфрій Пуршега, Дмитро Зюб, Дмитро Потюк, Іван Томюк, Іван Бойчук, Дмитро Кречун, Самуїл Копель, Іван Матіас, Федір Хашук, Микола Бурбек, Іван Юрбаш, Федір Трощький, Юрій Нестор, Семен Яковічук.

— Вінки на домовину Франка. Тов. „Дністер“ зложило на домовину Івана Франка вінець з написом: „Каменяреви України — Товариство „Дністер“.

Зложив теж вінок звісний купець Данило Стецьків.

— Заява довіри для Президії Загальної Української Ради. Neues Wiener Journal доносить з Чернівців: Конференція українських послів Буковини, яка відбулася оноді під проводом п. Василька, а в якій взяли участь також мужі довіри із всіх українських повітів Буко-

вини ухвалила одиноголосно по рефераті предсідателя слідуєчу резолюцію: Українці Буковини, які з нагоди нинішньої поважної хвилі прив'язують вагу до як найбільшої солідарности всіх українських партій, повитали заснованє Загальної Української Ради як дуже пожаданє. Звіт віцепрезидента Загальної Української Ради посла Василька скріпив їх надії. Буковинські Українці, висловлюючи президії Загальної Української Ради, а головно президентови Др. Костеві Левицькому та віцепрезидентови п. Василькові своє повне довірє, надіють ся, що всі відповідні чинники будуть оцінювати погляди Загальної Української Ради так, чим вони є в дійсности: висловом волі української нації.

— Воєнні шкоди на Буковині. „Reichspost“ доносить: З Дорна Ватри пишуть нам: Під проводом президента краю Д-ра Мерана відбулось д. 25 с. м. засіданє, в якому взяли участь маршалок краю барон Гормузакі, члени краєвого виділу і віцепрезидент Загальної Української Ради посол Василько. Предметом наради були воєнні відшкодованя на Буковині. Прийнято одностійдно, що завдяки ініціативі краєвого президента та попертя військових властей зроблено багато, щоб усунути наслідки війни. Утворенє уряду для відбудови краю на взір Галичини, є на Буковині злишне, як довго міністерство скарбу буде йти з матеріальною помічю для краю так як доси. Ухвалено, щоб сільські корчми були й на дальше замкнені.

— Подорожніє тютюну. Урядова „Wiener Ztg.“ оповіщує оголошенє, на підставі якого підвищено з днем 1. червня с. р. ціну краєвих фабрикати тютюну і цигар. Ціна тютюну на підставі сеї оповістки є слідуєча: тютюн драма 30 сот., середній турецький 65 сот. (перше 44 сот.) герцеговинський 90 сот. (перше 60 сот.). Підвищено також ціну папіросів Драма, Спорт о пів сотика на штуці, міжним коли добрі сорти подорожні о 1 сот., ліпші о 2 сот., а найліпші о 3 і 4 сот. Цигарильос, Порторіко, Куба і Віржинія які становлять 90% консумції доросні є о 1 сот., ціни ліпших сортів є висші о 2—4 сот., найліпших 6 сот. а люксусових 10—40 сот.

— Обмеженя битя рогатої худоби. На основі розп. Мін. ріль. з дн. 23. мая 1916 В. З. Д. Ч. 114, потреба при битю (заразі), зглядно при продажі на заріз рогатої худоби особного дозволу Властей, а іменно при коровах, які доять ся або служать до розплоду, дальше при ялівках і волах до віку двох і пів літ, а при бугайнях і бугаях до віку двох літ.

Вік двох і пів літ пізнати по присутности чотирох, а вік двох літ по присутности двох тревалих зубів — сікачів.

Краєві політичні Власть управлені є, колиби годівельні відносини їх краю сього вимагали, віймово дозволити на заріз ялівків і волів у віці двох літ т. зн. в присутности двох великих зубів — сікачів.

Для видаваня висше згаданих дозволів мають політичні Власть повітові установити окремих знателів.

Політична краєва Власть може поодиноким політичним Властям повітовим уділити права дозволити на передчасний заріз ялівків і волів т. є. у віці двох літ (як в горі уст. 3.).

Краєве Товариство Господарське „Сільський Господар“ у Львові.

— Фабрика корон. „Dziennik Śląski“ доносить: В одній місцевості коло Бялої викрила поліція на стриху в домі гірника Яшака варстат виробу грошій. Яшак фабрикував корони, двокоронівки та 20 сотикові гроші і то так зручно, що тяжко їх відрізнити від інших. Що до ваги то підроблені гроші відповідають зовсім правдивим. На стриху найдено окрім того запаси гіпсу та много різних тинктур до посріблюваня монети.

— Літний час в Італії. 3. червня зачинає обов'язувати в Італії літний час після тих самих правил, на яких впроваджено його в осередних державах.

Складайте жертви

на

ВОЛИНСЬКІ ШКОЛИ!

жертви посилайте на адресу: Кред. Тов. вз. об. „Дністер“ у Львові, ул. Руська ч. 20, на вкладкову книжечку ч. 9.888 та рівночасно повідомляйте о сім карткою „Бюро культурної помочи“, Львів, ул. Бляхарська ч. 11. П. пов.

ОПОВІСТКИ.

Патниця, дня 2. червня 1916.

Нині: 2. червня гр.-кат. Фталатея, римокат. Євгенія.

Завтра: 3. червня гр.-кат. Константина, римокат. Кльотильди.

О Виставовий Комітет жіночого Круга У. П. Т. ім. Ганни Барвінок у Львові повідомляє, що отворене вистави виробів домашнього промислу відбуде ся невідкладно дня 22 червня с. р. в торжество освободження Львова. Тому Комітет просить, щоби всі ті особи, які доси не мали надії викінчити свої роботи до дня отворення вистави, тепер їх повикінчували і до Львова в час прислали, щоби їх можна посортувати і скатальогувати. За всі прислані предмети Комітет ручить, тому просить всіх інтересованих без обави свої економати прислати, щоби вистава в столиці була перед чужинцями справді вірним образом багатства і різноманітності нашого питомого народного мистецтва. Іменно було би пожаданим, щоби наші Пані зайнялись по краю зібранем оригінальних повних строїв і костюмів зі своїх повітів, так щоби вистава могла дати повний перегляд різних мотивів і нашої багаті домашньої техніки. Предмети посилати на адресу: Марія Крипякевич, Львів, ул. Мохнацького ч. 12. — За старшину Круга: Є. Макарушкова, М. Ліщинська.

Послідні вісті.

з ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

В дня 1. червня 1916.

На російськiм фронті.

Наші становиска на Волині стояли вчера знова під огнем ворожої артилерії. Вночі кількарізаві завзяті наступи в передполі. Також на бесарабськiм фронті тривав діяльність ворога.

На італійськiм фронті.

Наші війська поступаючи вперед в області на північ від Асажи дійшли до фільварку Мендрієлде. Ми перейшли дорогу на схід від Монте Фіяра і Монте Бальдо. На схід від Арсієро здобули ми Монте Кенжіо та височини на полудне від Кава Треше. Полонено 900 Італійців, в тім 15 офіцерів і здобуто 3 машинові кріси.

Коло самого Арсієро вступили наші війська на полудневий беріг Посіни і відперли протинаступ Італійців. Таксамо розбилися ворожі наступи на становиска наших кравих стрільців коло Хієса і на схід від Пассе Буеле. Пошукуване ворожого наступу приспорило нам в оповіщеній вчера добичі 313 армат. Решта нашої добичі взятої загалом не в ще обчислена. Доси відставлено 8 машинових крісів, 22 метачів мін, 6 автомобілів, 600 роверів та дуже много амуніції, в тім 2280 найтисших бомб.

На балканськiм фронті.

Нічо замiтного.

Заступник шефа Генерального Штабу німцiй маршалок-поручник Ф. Геффер.

з ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ.

На західнім фронті.

На північ і на полудне від Лен дуже оживлена діяльність артилерії була і вчера. По лівій стороні Мози впровадили Французи до наступу значні сили на „Мертвого Чоловіка“ і на височину Корет. На полудневiм збочу „Мертвого Чоловіка“ удалось їм розміститись на широкості 400 метрів. Впрочiм відкинено кількарізаві проби ворога серед найтисших втрат.

На право від Мози йшли дальше бої артилерії. В воздушнім бою зістрілено англійський літак на схід від Камброа. Пасажири-офіцери

ранені дістались в наш полон. Французський дневний звiт з 29 мая год. 3. по полудні твердить, що дня 28. мая знищено 5 німецьких самолетів французькими оборонними арматами. Від довшого вже часу не вдаємось в спростоване ворожих звiтів, однак де ходить о справність молоді летничої сили, можемо мимо сього запримити, що ні згаданого дня ні минулого тижня взагалі не зістрілено ані один німецький самолет.

На східнім фронті.

Без зміни.

На балканськiм фронті.

Слабий ворожий наступ на полудневiм кінці озера Дойран відперто. Коло Брест (на північний схід від озера) полонено Сербів приодітих в англійські мундури.

Начальна управа армії.

Надіслане.

За сь рубрику редакція не відповідає

Адвокат

Др. ІЗИДОР ГОЛУБОВИЧ

переніс канцелярію з Тернополя

і веде її

у Львові, ул. Руська ч. 3. I. пов.

Дентистичне заведення

Д-ра Олександра Барвінського

при вул. Сикстуській ч. 17.

Виймоване зубів без болю і пльомбоване.

Штучні зуби в кавчуку і золоті.

Українським Січовим Стрільцям роботи виконує ся даром.

Зголошувати належить ся у асистента Наса.

Всіх наук лікарських

Др. ЛУКА САФІЯН

ординує у Львові

в улиці Каспра Бочковского ч. 2., від 8—9 рано і від 1—4 пополудни.

ЛІКАР

Д-р. БР. ОВЧАРСЬКИЙ

ул. Пекарська ч. 39.

6. Секундар Загального Шпитала, ординує від 10. до 11 рано і від 4. до 6. пополудни.

Д-р. ЄВГЕНІЙ ГВОЗДЕЦЬКИЙ

веде канцелярію при

вулиці Красіцьких ч. 6.

Оголошення.

Адміністрація „Українського Слова“ прийме від 1-го червня 2 панночки до експедиції часописи. Першенство мають рутиновані сили. Зголошення від 5—7 вечер в Адміністрації ул. Руська ч. 3.

Робітні Товариства „Труд“

у Львові, Ринок 36.

приймають і виконують всілякого рода біле мужеське і жіноче. 1—6

Красвий Союз

господарсько-молочарський

в Стрию

Купує мід у всякій скількості.

Просимо о прібки з поданем ціни.

Великий портрет

ІВАНА ФРАНКА

виданий тов. „Повітова Січ“ у Львові — коштує 3.— К разом з опакованем і порученою посылкою. Зголошення і належитість слати на адресу:

М. Царевич, Львів, Руська 20. (Дністер).

КАФЛЕВІ ПЕЧІ І КУХНІ

нові ставить старі направляє скоро і дешево так в місті як і на провінції

Михайло Галібей

кафлярський майстер

Львів, Городецька ч. 10.

Руська Щадниця

в Перемишлі

вулиця Косцюшкi ч. 3.

Принимав щадничі вкладки щоденно в годинах урядових і опронтковує їх на 4½%. починаючи вже від слідуячого дня по дни зложення аж до слідного дня перед днем відобрання.

ВКЛАДКИ в „Руській Щадниці“ можна складати особисто в касі товариства, почтовими переказами, грошовими листами, чеками почтової Щадниці, які Дирекція Щадниці на жадане безплатно доставляє, і в філіях банку австро-угорського на рахунок „Руської Щадниці“.

Удільє позичок: а) гіпотечних платних піарічними амортизаційними ратами на протях літ 10—45 після вибору позичаючого; б) на льомбард ефектів, й на есконт векслів. Справи позичок полагоджує ся можливо скоро.

Всяких інформацій і друків удільє канцелярія „Руської Щадниці“ ул. Косцюшка. Народний Дім, I. пов., щоденно безкорисно в годинах урядових від 9—1 год. крім неділів і руських свят.

Після § 14. устава „Руської Щадниці“, затвердженого через п. к. міністерство внутрішних справ вкладки в товаристві „Руська Щадниця“ в Перемишлі надають ся до льокації пупілярних, фондацийних і т. п. капіталів, має отже „Руська Щадниця“ пупілярну обезпечу.

3

Українські молитвенники.

Хвалите Господа з Небес.

гарного формату, звиз 750 сторін друку, в найновішим молитвенником в чистій народній мові.

Зміст Молитвенника: Щоденні молитви ранішні і вечірні. Найважнійші пісні з вечірні і утрні. Літургія св. Йоана Золотоустого. Образець Тайни покаяня. Молитва перед і по сповіді, перед і по Причастю. Молитви для різного віку і стану та в різних потребах життя. Молитви на час великого посту і на більші свята. Акафисти, тропарі і кондаки воскресні, щоденні і на більші свята. Найбільша збірка коляд і церковних пісень. Пасхальна таблиця.

Молитвенник друкований гарними черенками на білім тривкім папері коштує: 1. в спеціальній плюшовій оправі з золоченими прикрасами К. 7.—. 2. В переплеті зі шкіри зі золоч. берегами К. 5.00. 3. В переплеті в полотно з мармуровими берегами К. 3.00.

Молитвенники можна дістати за попереднім надісланем грошей: в Канцелярії Товариства „Просвіта“ у Львові, Ринок ч. 10. До замовлень доплачує ся 45 сот. на пересилку поштову. п

При полагоджуванню закупна просимо покликувати ся на „Українське Слово“.